

[Statsministeren.]

for disse lande, kan forhindre, at den slags konflikter, ulykkelige som de er, kommer til udbrud.

Svend Haugaard: Ja, jeg fik jo ikke direkte svar på mit spørgsmål, men fik altså et andet svar i stedet for, og nu kan vi måske ikke, når udenrigsministeren ikke er til stede, gå videre med sagen; men det tilfredsstillende mig ikke, for det, der er spørgsmålet, er jo, om vi vil regne os med blandt disse 60-70 lande, eller vi ikke vil. Det er selvfølgelig rart at få at vide, at vi ikke har søgt eller givet nogen særlig anerkendelse, men at USA måske har taget den af sig selv; men jeg vil gerne spørge, om det svar, jeg nu har fået her, må tages som et udtryk for, at vi fra dansk side ikke vil medregnes blandt disse 60-70 lande, der går positivt ind for den amerikanske militæraktion i Vietnam.

Jeg vil i øvrigt slutte med at sige, at det er mit indtryk, at der i den danske befolkning er ved at opstå en stærk uro om Vietnamspørgsmålet, at vi er urolige, både fordi det kan få konsekvenser for verdensfreden, fordi vi føler med den ulykkelige befolkning, og fordi vi føler, at der kan blive tale om et yderligere svælg imellem den farvede og den hvide del af verden. Jeg vil da gerne benytte lejligheden til at henstille, at Danmark eller meget gerne Norden gør en yderligere indsats — jeg tror, vi har gjort noget — for, at Genèveaftalerne af 1954 må blive taget op igen, og at man også gør noget for, at Vietcong kommer med ind i forhandlingerne.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg tror næppe, der kan påpeges en egnet lejlighed, hvor der ikke fra den danske regerings side er givet udtryk for ønsket om, at disse konflikter, hele denne sørgelige og for Vietnambefolkningen så ulykkelige tilstand, bliver bragt ud af verden ved en forhandling, at denne forhandling skal tage sit udgangspunkt i Genèveaftalerne, og at alle implicerede parter bør deltage i den, også Vietcong. Jeg tror, vi har sagt det så tit, det overhovedet kan lade sig gøre. Jeg har selv gjort det, og jeg ved, at udenrigsministeren har gjort det ved enhver given lejlighed.

Vi må jo tage i betragtning, at det ikke

er Danmark, der uden videre kan dirigere disse store spørgsmål. Vi kan give udtryk for vore standpunkter, vi kan gøre det klart, vi kan gøre det på rette sted. Det er det, vi har gjort, og jeg synes egentlig, en henvisning til det svar, som udenrigsministeren har givet på spørgsmålet af 19. august, på bedste måde besvarer det ærede medlems spørgsmål. Det ærede medlem var selv inde på, at sagen er meget kompliceret, og jeg tror altså, den egner sig mere til en bredere udenrigspolitisk debat, hvis man yderligere ønsker at uddybe den.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om årlig løn for tronfølgeren, prinsesse Margrethe.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 9) findes i tidenden sp. 753).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 122 stemmer; 7 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring i lov om tipning.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 16) findes i tidenden sp. 753).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 120 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til ministeren for kulturelle anliggender af Thisted Knudsen:

„Under henvisning til § 5 i lov om radiospredning anmodes ministeren om at redegøre for sin stilling til TV-avisens organisationsform og økonomi, samt om der er tilvejebragt et tilstrækkelig effektivt og rationelt samarbejde mellem radio og fjernsyn.“

Forespørgeren (Thisted Knudsen): Jeg har trods alt den fordel, at jeg under denne forhandling om forespørgslen kan benytte jegformen. Det er jo egentlig en sjældenhed i dette ting, og jeg tror ikke, at nogen af mine ærede kolleger har ondt af mig af denne grund.

Jeg ophører mig selvfølgelig ikke til repræsentant for landets mange fjernsyns-seere. Jeg taler i denne sag udelukkende som medlem af dette høje ting og ud fra den bestemte opfattelse, som jeg har dannet mig om det danske fjernsyns øjeblikkelige stilling og de mange problemer, som man ikke kommer uden om er knyttet hertil. Og jeg tilsigter selvfølgelig heller ikke at gøre et forsøg på at opfordre den højtærede minister for kulturelle anliggender til at blande sig i det danske fjernsyns interne anliggender i strid med fjernsynsloven. Alle ærede medlemmer ved, at sådanne som vi i 1959 opbyggede loven om radiospredning, blev dette høje ting egentlig den centrale myndighed, egentlig den centrale myndighed. Folketinget sammen med ministeren påtog sig suverænt at vælge rådiørådets medlemmer. Det blev overladt til folketingets finansudvalg suverænt at godkende eller forkaste forslag om licensforhøjelser.

Dertil kom, at man indsatte en bestemmelse i lovens § 5 — jeg havde mange betænkkeligheder, dengang man gjorde det i 1959 — om, at den eneste, radiørådet var ansvarlig over for, var den højtærede minister for kulturelle anliggender. Man har, sådan som folketinget udformede loven, et radiøråd, valgt suverænt af folketinget, ansvarligt over for en parlamentarisk minister. Men over for hvem er denne minister egentlig ansvarlig? Han kan ikke være det over for andre end det høje ting. Med andre ord:

dengang lukkede man ikke døren for folketinget, tværtimod lagde man det hele over på den højtærede minister og folketinget. Sådan er situationen.

Dengang vi opbyggede denne lov, var der her i landet måske små 200.000 seere, i dag, højtærede minister, måske 1,2 millioner. Landet nærmer sig sin fjernsynsdækning. Problemerne er nu anderledes, helt, helt anderledes, end de var dengang, og jeg føler mig helt overbevist om, at hvert eneste æret medlem forstår den ændrede situation og ved, hvad et fjernsynsapparat i dag betyder i hundredtusindvis af danske hjem.

Den såkaldte TV-avis, nyhedsavis, der fik en mægtig forreklame, fik hos mange seere efter min bestemte opfattelse bægeret til at flyde over. Seerne blev påtvunget en form for nyhedsudsendelse, som de efter min opfattelse ikke havde haft bud efter, som de ikke ønskede, og som var imod skærmens natur og egentlige formål. Denne udsendelse måtte være en misforståelse, det måtte være et ukendskab til de mange, mange seere, der her gjorde sig gældende. Lad mig, højtærede minister, citere Søren Kierkegaard. Jeg er ganske vist ikke professor, jeg bliver det heller aldrig, det kan jeg forvisse tinget om; men han siger: det skal siges, og så lad det være sagt.

Så lad det være sagt, at al den kritik, der fremkom, blev afvist med en vis arrogance. Ude i befolkningen, i alle landsdele, i alle befolkningskredse, voksede den opfattelse frem helt bombesikkert: her står vi over for en institution med „vi alene vide“-folk, og Gud nåde og trøste dem, der forsøger at tale Roma imod! Det var situationen. Dette er efter min opfattelse for fjernsynet en uholdbar situation, og det er også en situation, som dette ting efter min opfattelse på længere sigt ikke kan være tjent med, ganske simpelt ikke være tjent med. Der må være langt, langt bedre kontakt mellem seere og ledelse, og man må lære at forstå hinanden. Kun dette er vejen til et dansk fjernsyn, passende til det danske gemyt.

Så kan man spørge: hvad vil du egentlig her? Er der ikke andre steder, man kan tale frit ud om tingene? Jeg har haft lige så mange betænkkeligheder som mange ærede medlemmer, men til hvem skulle jeg